

Σχεδόν δέκα χρόνια έχουν περάσει από τότε που ξεκίνησε ο Πελοποννησιακός Πόλεμος. Αθηναίοι και Σπαρτιάτες μαζί με τους συμμάχους τους πολεμούν αδιάκοπα μεταξύ τους. Μετά από τον ταυτόχρονο θάνατο των στρατηγών των δύο στρατών, οι αντίπαλες παρατάξεις άρχισαν να σκέφτονται την ειρήνη. Όλοι περιμένουν με λαχτάρα να δουν τι θα γίνει.

Υπάρχει όμως ένας αμπελουργός, ο Τρυγαίος, ο οποίος έχει βαρεθεί να καρτερεί την ειρήνη και προσπαθεί να τη φέρει και πάλι πίσω στην Ελλάδα. Είναι, βλέπετε, αγρότης και οι αγρότες τότε ήταν αυτοί που πλήττονταν περισσότερο από τον πόλεμο.

Πήρε λοιπόν ο Τρυγαίος ένα σκαθάρι και έβαλε τους υπηρέτες του να το ταΐζουν συνέχεια...

«Δουλειά κι αυτή που κάνουμε», παραπονέθηκε ένας υπηρέτης.

«Έλα ντε! Είναι δυνατόν να ζυμώνουμε κοπριά για να ταΐζουμε το σκαθάρι; Είναι βλέπεις επιλεκτικό! Δεν την τρώει αλλιώς!» συμπλήρωσε ένας άλλος.

«Μα τι το θέλει το σκαθάρι το αφεντικό;» αναρωτήθηκε ο πρώτος. «Μήπως τρελάθηκε;»

Κι ενώ οι δύο υπηρέτες κουβέντιαζαν, εμφανίστηκε ξαφνικά ο Τρυγαίος καβάλα στο σκαθάρι! Το σκαθάρι πετούσε πάνω κάτω κι έκανε τον Τρυγαίο να φοβάται.

«Αφεντικό, τρελάθηκαν; Για πού το 'βαλες καβάλα στο σκαθάρι;» ρώτησε ο υπηρέτης.

«Πάω ψηλά στον ουρανό να βρω τον Δία. Θέλω να μάθω τι σκοπό έχει για μας εδώ κάτω», απάντησε ο Τρυγαίος.

Ο άλλος υπηρέτης ειδοποιεί τις κόρες του να βγουν και να τον αποτρέψουν να πραγματοποιήσει αυτό το απίστευτο ταξίδι. Όμως αυτός είναι ανένδοτος.

«Για σας το κάνω, κόρες μου. Για να μην πεινάτε, για να είστε ευτυχισμένες. Καλή αντάμωση και να προσέχετε», είπε και πέταξε ψηλά στον ουρανό.

Ο Τρυγαίος πετούσε όλο και ψηλότερα μέχρι που έφτασε στο σπίτι του Δία. Άρχισε να χτυπά την πόρτα και να καλεί τον Δία, αλλά εμφανίστηκε μπροστά του ο Ερμής.

